

Tomas

Taigi trečiadienio vakarą leidau mūsų vietiniame, *mažumėlę* prabangesniame už kitus itališkame restorane: sėdėjau vienas prie nediduko baro ir gurkšnojau džiną su toniku. Laukiau. Kažkaip sugebėjau įklimpti — sutikau susipažinti su Selės drauge, tad beliko griežti dantimis ir išverti pasimatymą. Kol neatėjau į restoraną, mintis atrodė visai gera — kaip ir tą kartą, kai nusprendžiau pažiūrėti penkių valandų trukmės „Karaliaus Lyro“ pastatymą septintojo dešimtmečio skalbykloje.

„La Casa di Buon Appetito“ žmonių buvo nedaug. Grupelė vidutinio amžiaus vyrų, apsėdę didelį stalą salės viduryje, triukšmingai kvatojosi, putlūs jų skruostai buvo įraudę kaip ir vynas, kurį visi godžiai sriaubė. Gerokai pagyvenusi porėlė buvo įsitaisiusi kampe ir be žodžių kilo įrankius, kimšdami maistą tarp drebančių lūpų. Itališkos išvaizdos vyrukas vintažiniu kostiumu sėdėjo vienas šalia tualetų durų ir skaitydamas laikraštį pirštais plėšė ir kramsnojo picą. Įsivaizdavau, kad jis — mafijos smogikas, laukiantis, kol auka išlįs iš tualetų, kad jį pasektų ir pasmaugtų prie rankų džiovintuvo. Paskui suabejojau, ar mano mintys ne per daug rasistinės. Įsijungiau telefoną pažiūrėti, gal gavau žinutę iš Karenos, kurioje ji atsiprašys, kad negali ateiti. Bet ne, radau tik Hanos žinutę: „Nepridaryk gėdos. Myliu, H.“

Mane apėmė pagunda pažaisti telefone „Gyvatėlė“, kad atrodyčiau atsipalaidavęs ir abejingas, o ne beviltiškas, bet atsidarė restorano durys ir išžengė moteris. Aukšta, šviesiai rusvais plaukais, lūpas pasidaziusi ryškiai raudonai; balta jos suknelė buvo išmarginta raudonomis gėlytėmis. O Dieve, aš tikėjau džinsų ir languotų marškinių, tikrai negalvojau apie bauginmai kerinčią moterį. Dar tik vos įbridau į vandenį, bet jau nesiekiu dugno.

Moteris apsižvalgė po salę, jos žvilgsnis užkliuvo už manęs, veide šmėkštelėjo budri išraiška, mat ji mane atpažino — šiaip ar taip, vienintelis restorane atrodžiau kaip antrasis aklojo pasimatymo dalyvis, išskyrus smogiką, slapčia nužiūrinėjantį viešnią. Nusišypsojau ir pamojavau. Moteriai. Ne smogikui.

— Ar tu — Tomas? — garsiu, pasitikinčiu balsu pasiteiravo ji, praeidama pro vidutinio amžiaus vyrukus, nulydinčius ją žvilgsniais.

— Taip! Taip, aš Tomas. Tu — Karena? Selės draugė?

— Taip! Oi. Vadinasi, pataikiau į reikiamą restoraną ir suradau reikiamą vyrą, o tai jau gera pradžia.

Mano smegenys dūzgė, mikliai darydamos išvadas. Karena buvo akivaizdžiai patraukli, aiškiai protinga, pasitikinti, greičiausiai keturiasdešimties su trupučiu — sunku pasakyti. Jos akys spindėjo blausioje pigaus sietyno šviesoje. Mane Karena pavadino „reikiamu vyru“, bet, suprantama, ji norėjo pasakyti „reikiamas vyras salėje, pilnoje nepažįstamų žmonių“, o ne „vyras, su kuriuo noriu praleisti visą likusį gyvenimą“. Nespėjus man paklausti, ko ji norėtų išgerti, lyg iš oro išdygo padavėjas.

— Ar ponas su ponia jau pasiruošę sėstis prie staliuko? — paklausė jis nejaukiai dviprasmiškai šypsodamasis. Ar padavėjas žinojo, kad čia aklas pasimatymas? Negi taip akivaizdu? Jis palydėjo mus prie staliuko šalia lango ir padavė meniu, o veide visąlaik švietė kreiva šypsenėlė.

— Gal ponia ko nors išgers? — padavėjo tonas ir manieros priminė grafą iš „Sezamo gatvės“. Turbūt tai irgi kvepia rasizmu, todėl nusprendžiau šį pastebėjimą pasilaikyti sau.

— Gersime vyną? — paklausė manęs Karena.

O varge, pokalbis apie vyną. Ką sako etiketas? Leisti rinktis moteriai? Užsispirti parinkti vyną, derantį prie maisto? O jei nežinome, ką valgysime? Ką žmonės šiais laikais geria? Ar naujojo pasaulio vynai vis dar madoje?

Visą tą laiką Karena peržiūrinėjo vyno meniu.

— Galime gerti vyno, — linksmi atsiliepiu. — Nesu išrankus.

Velnius. Pasakiau neišrankus per pirmąjį pasimatymą.

— Paimsime butelį itališko baltojo vyno, — nusprendė Karena ir gražino meniu padavėjui. — Raudonajam per šilta, sutinki?

— Taip, žinoma, — patvirtinau aš.

Minutėlę stoji tylą. Gurkstelėjau lašelį džino su toniku. Pas-
kui dar gurkšni. Ir dar vieną. O ne. Atrodžiau kaip ištroškusi al-
koholikė banguotoji papūgėlė.

— Taigi, — galiausiai prabilo Karena. — Tu vadovauji teatrui?

— Taip, — palengvėjimo gaida mano balse buvo truputį per akivaizdi. — Vadovauju teatrui beveik dešimt metų. Gal buvai kuriame nors pasirodyme?

— Mačiau keletą. Paprastai važiuodavome žiūrėti spektaklių į Londoną, skirdavome tam visą savaitgalį. Mano vyras buvo šioks toks snobas. Dovanok, vietinis teatras taip pat neką prastesnis, tiesiog... o Dieve, atsiprašau.

— Ne, nieko baisaus. Aš suprantu. Galvą guldau, kad Karališkajame rūmų teatre kitą mėnesį nevyks Perrio Komo* atminimo koncertai. (Pas mus, be abejo, vyks. Vadinsis „Atgaivinkime Perį“).

— Ne. Tuo blogiau jiems.

— O kuo tu užsiimi? Selė taip ir nepasakė.

Staiga sugrižo padavėjas, įpylė mums vyno ir atsistojo Karenai už nugaros su bloknotelium rankose. Atsižvelgiant į aptarnavimo greitį, pasimatymas bent jau ilgai neužtruks.

— Ar jūs pasiruošę užsisakyti? — pasiteiravo padavėjas, žvelgdamas į du neatverstus meniu ant stalo.

* *Perry Como* (1912—2001) — amerikietis dainininkas, aktorius.

— Dar truputį ne, — atsakė Karena ir sąmokslininkiškai man nusišypsojo.

Mes paėmėme laminuotus lapus ir įsigilinome į meniu. Negaliu automatiškai rinktis picos, sudraudžiau save mintyse. Privalau elgtis elegantiškai ir protingai, išsirinkti ką nors kitą, kokį nors brandžiam vyrui labiau pritinkantį patiekalą, įrodantį, kad suprantu ir vertinu itališką virtuvę.

— Aš visada valgau picą, — prisipažino Karena. — Nieko negaliu sau padaryti.

Nusišypsojau, staiga atsipalaidavau ir pasijutau daug ramesnis. Pirmą kartą pagalvojau, kad vakaras gal bus visai nuseskės ir netaps košmarišku socialiniu eksperimentu. Mes abu užsiskakėme po neapolietišką picą. Buvome kone sielos draugai. Patenkintas padavėjas linktelėjo ir išgaravo.

— Taigi, klausei, kuo aš užsiimu. Turiu fotografijos studiją, fotografuojame šeimų portretus, vestuves ir panašiai. Esi matęs nuotraukų ant židinių atbrailų — pernelyg ryškių, su išpuoštais vaikais, užsilipusiais ant tėvų, kur visi maniakiškai šypsosi stovėdami prie baltos širmos? Tai mūsų darbas.

— A. Ar smagu?

— Nelabai, kai įstojau į menų mokyklą studijuoti fotografijos, ne tuo norėjau užsiimti baigusi mokslus, bet toks jau tas gyvenimas, ar ne?

— Tikriausiai. Aš maniau, kad tapsiu kitu Kenetu Brana*, — o varge, subjuro nuotaika. — Na, o kokią knygą šiuo metu skaitote? Knygų klube?

— A, — atsiliepė Karena. — Mes skaitome Džono Apdaiko „Poras“. Neįsivaizduoju kodėl. Labai liūdna knyga.

— Aš jos neskaičiau.

— Ir neskaityk. Rimtai, net nepradėk. Tai nihilistinis kūri-

* *Kenneth Branagh* (g. 1960) — airis aktorius, režisierius, scenaristas.

nys, kaip pasiturintys kūdikių bumo kartos atstovai kaitaliojasi partneriais ir iš esmės elgiasi siaubingai. Norėjau skaityti „Debesų žemėlapi“, bet Sofi kaip visada pasiekė savo.

— Man labai patiko „Debesų žemėlapis“! Jau seniai buvau skaitęs tokią nuostabią knygą!

— Aš dar neskaičiau. Norėčiau.

— Galiu tau paskolinti savąją.

Gal elgiuosi akiplėšišškai? Toks pasiūlymas leidžia suprasti, kad susitikime dar kartą. Gal Karenai tokia skuba pasirodys pernelyg įžūli, juk mums dar net neatnešė pagrindinio patiekalo. Raminau save, kad tai nesvarbu — nesvarbu, nes aš vis tiek šito nenorėjau, tiesa?

— Kai likau viena, pradėjau daug daugiau skaityti, — pasakė Karena ir išsiblaškiusi dirstelėjo į telefono ekraną. — Atsiprašau, tik žiūriu, ar auklė neatsiuntė žinutės.

— O kiek tavo vaikams metų?

— Turiu tik vieną, Betę. Jai šešeri.

— Labai gražus vardas.

— Jį išrinko mano vyras, Betės iš filmo „37,2 laipsnio ryte“ garbei. Geriau pagalvojus, turbūt tai buvo blogas ženklas. Jis kraustėsi iš proto dėl Beatrisos Dal*. Atsiprašau, turiu nustoti apie jį kalbėti.

— Nieko tokio, aš...

Nespėjus užbaigti sakinio, prieš mane ant stalo atskriejo viena pica, kita — priešais Kareną. Picos buvo milžiniškos ir sviro per lėkščių kraštus, varvindamos sūrį ant staltiesės. Mudu abu su Karena spoksojome į jas priblokšti.

— *Buon appetito!* — išdainavo padavėjas ir nuskubėjo prie vyrų apšėsto stalo.

Atsargiai pakėlėme peilius ir šakutes, svarstydami, iš kurios pusės geriau pulti didžiulius lydyto sūrio diskus. Karena dar kar-

* *Béatrice Dalle* (g.1964) — prancūzų aktorė.

tą pažiūrėjo į telefoną, paskui, pyktelėjusi ant savęs, įsikišo jį rankinėn, kurią buvo numetusi po kojomis, kai atsisėdome prie stalo. Palaimingai besišypsančių senukų porėlė nušlepsėjo pro mūsų link. Padavėjas atsisveikindamas jiems pamojo. Pastebėjau, kad mafijos smogikas dingo. Likome tik mes ir vyną maukiantys vadybininkai.

Pradėjome valgyti, iš paskutiniųjų stengdamiesi, kad po kiekvieno kąsnio iš burnos tarsi karikatūrinės seilės nekabotų ilgos, karštos, riebios mocarelos virvės. Sukau galvą, ko paklausti Karenos: reiktų užduoti kokį nors ne per daug asmenišką, bet ir ne nuobodų klausimą. Pamiršau visas Selės ir Hanos išvardytas saugias pokalbio temas. Užsiminti apie karą Irake ar geriau jo vengti? Gal papasakoti anekdotų iš teatro gyvenimo? Likau vienas mirtinai pavojingoje ir nepažįstamoje romantiškų pasimatymų scenoje, ir dabar... dabar užsidrėbiau picos ant marškinių. Pasivaliau juos servetėle, pažvelgiau į Kareną ir trūktelėjau pečiais, o šioji sėdėjo įbedusi akis į lėkštę, net susiraukusi iš susikaupimo.

— Mes, a, visai smagiai sėdime, — pasakiau jausdamas, kad vakaras ritasi šuniui po uodega. — Norėjau pasakyti, aš jau senokai to nedariau. Tai yra, kalbu apie pasimatymus, ne apie „tai“. Nors ir „to“ nedariau jau ištisus amžius. O Dieve.

Per pirmąjį pasimatymą su visiškai nepažįstama moterimi netyčia užsiminiau apie seksą. Gerokai gurkštelėjau vyno, galvodamas, ką galėčiau pasakyti, kad nepasirodyčiau psichopatu, bet užtrukau ilgiau, nei tikėjau, ir susizgribau ištuštinęs visą taurę. Ar galėtų būti blogiau? Karena pakėlė į mane akis ir aš pamačiau, kad jos drėgnos nuo ašarų. O taip. Taip, galėtų. Ji pravirko.

— Atsiprašau, aš labai atsiprašau. Tai ne tavo kaltė, tik mano.

— Gal paprašyti, kad tau atneštų vandens?

— Ne, viskas gerai. Tiesiog... velnias. Pernai mes su vyru čia atėjome per dešimtąsias vestuvių metines. Ir... Ak, maniau, kad galėsiu, bet...

Karena padėjo peilį su šakute, o aš bejėgiškai stebėjau, kaip ji valosi servetėlė akis.

— Vyras išėjo prieš pusmetį, man tai buvo perkūnas iš giedro dangaus. Be abejo, jis užmezgė romaną. O kaipgi kitaip. Su kažkokia višta iš darbo. Atsiprašau, tu nenori šito klausytis.

— Noriu, viskas gerai. Man tai pažįstamas jausmas.

Tas jausmas tikrai buvo man pažįstamas. Lyg ir. Iš dalies.

— Po dešimties metų. Jis paprasčiausiai išėjo. Aprėkė mane. Gali patikėti? Pasakęs, kad išeina, jis pyko ant manęs, siuto, kad taip nutiko. Tą vakarą pas mane atvažiavo mama ir pasiliko nakčiai. Miegojome visos kartu — ji, aš ir Betė lovoje, kurią mama su tėčiu padovanojo mums vestuvių proga.

Karenai užlūžo balsas. Sutelkiau dėmesį į picos pjaustymą, bet staiga ji pradėjo garsiai ir beviltiškai raudoti, virpėdama visu kūnu. Artėjantis prie mūsų padavėjas, pamatęs ašaras, taip žaibiškai apsisuko, kad net dūmai parūko. Verslininkai žvilgčiojo į mus ir kuždėjosi. Stebeilijausi į Kareną bereikšmiu veidu, nesumodamas, ką sakyti ar ko griebtis. Pašokti ir ją apkabinti, palikti ramybėje ar ką?

Viskas labai greitai išsisprendė. Karena atsistojo, čiupo rankinę, akimirką sudvejojo, bet iškart priėmė sprendimą.

— Atsiprašau, man reikia eiti. Tai niekaip nesusiję... paprasčiausiai man dar anksti.

— Nieko tokio, tikrai.

Aš taip pat atsistojausi, tik kažkodėl nepaleidau iš rankos picos gabalėlio, o kadangi buvau jo iki galų neatpjovęs, pakėliau visą picą ir šioji pradėjo kristi ant lėkštės, bet aš instinktyviai ją sugavau. Karena sumurmėjo atsiprašymą, apsisuko ir rankine nutėškė pilną vyno taurę ant žemės, šioji žvangėdama sudužo. Paskui nuskubėjo prie durų ir išsiveržė į vakaro tamsą. Stovėjau ir žiūrėjau, puikiai žinodamas, kad stoviu vyno baloje, o man ant rankos it pašluostė kabo pica. Aplink buvo tylu, o linksmuoliai

smalsiai stebėjo mane trūkčiojančiais lūpų kampučiais — rytoj turės ką papasakoti darbe. Kone iškart prisistatė padavėjas su pašluoste ir ėmė valyti išblizgintas ažuolines grindis.

— Labai atsiprašau, — ištariau. — Suprantama, aš sumokėsiu...

— Ša, — nutraukė mane padavėjas. Jis pakėlė akis su nuoširdžia užuojauta. — Viskas gerai. Jokių problemų. Nėra už ką mokėti.

Pasilenkiau norėdamas padėti padavėjui, ir tada geras gabalas sūrio nuo picos nuslydo tiesiai jam ant galvos.

Galėjo būti ir blogiau, pamaniau po minutėlės išėjęs, atsargiai uždaręs duris sau už nugaros ir žingsniuodamas sparčiu žingsniu, gaubiamas vis dar šilto vakaro. Karena galėjo nudėti mane arba padavėją; arba sunkvežimis galėjo išversti sieną ir mus visus sutraiškyti.

Pakeliui į namus suskambo telefonas. Pamaniau, kad Karena parašė dar vieną atsiprašymą, bet žinutę atsiuntė Hana. „Kaip sekasi? Ar reikia tave gelbėti? Atsimink, jokių anekdotų apie teatrą.“ Kur ten, pamaniau sau.

Man buvo gaila Karenos, žinoma, aš jos gailėjau. Mačiau, kad jai vis dar skaudu, bet visus kitus jausmus užgožė palengvėjimas. Dabar galėjau pasakyti Hanai, kad pasimatymai buvo klaida.

Pradėjau kurti pasakojimą apie šį vakarą, kuris atskleis katastrofišką baigtį, bet nepavers Karenos patyčių objektu. Aš apie vakarą jau galvoju kaip apie pjesę. Mintyse režisavau spektaklį.

Hana

Dženos tėvams atrodo, kad ji leidžia vakarą pas mane ir liks nakvoti. Tai nevisiškai melas. Džena *išties* pas mane ir išties čia nakvos, bet mes neliksime vakare namuose ir nežiūrėsime „Bafi“, kaip žadėjome. Mes eisime į klubą. Į *indie* roko diskoteką provincialioje užėjoje, kurioje greičiausiai bus pilna senų gotų, pankų ir paauglių, kurių neturėtų įleisti į aludę. Tai bus dešimtmečio vakarėlis.

Kol kas mes mano kambaryje, stengiamės įsijausti į grandžo nuotaiką, klausydamos „Elastica“, plyšaujančios per mano CD grotuvą. Tėtis skyrė dešimt metų, kad supažindintų mane su savo dešimtojo dešimtmečio muzikos kolekcija, galiausiai jo pastangos davė vaisių. Džena sėdi ant lovos, dažosi blakstienas mano tušu ir maukia degtinę iš parduotuvės, sumaišytą su tropinių vaisių sultimis. Aš kelis kartus gurkštelėjau to birzgalo, bet skonis šlykštus. Mes nuo galvos iki kojų apsirengusios juodai: Džena su džinsais ir klasikiniai „Nirvana“ marškinėliais su besišypsančiu veiduku, aš su berankoviais marškinėliais, aptemptu sijonu, suplėšytomis pėdkelnėmis ir kareiviškais auliniais. Džena iš naujo nusilakavo nagus siaubingu juodu turguje pirktu laku, kartu nulakavo ir maniškis. Atrodome gan grėsmingai. Artėjančio vakaro nuojauta, bumbsinti muzika ir alkoholio kvapas mus mažumėlę apkvaišina. Kelioms minutėms pamirštu, kaip man blogai arba kaip man bus blogai, negalvoju apie *jokius* rimtus ar nuobodžius dalykus. Pasijuntu be galo laisva.

— Mano tėtis visai pakvaišo dėl tos A lygio anketos, — sako Džena.

Ką gi, smagybės baigėsi.

— Dieve, Džena, kam taip gadinti nuotaiką. Ar būtina apie tai kalbėtis *dabar*?

— Jis nori sudaryti lentelę ir surašyti į ją mano pasirinkimus, kad vėliau galėčiau apsispręsti, atsižvelgdama į geriausių egzaminų rezultatus, — nepaisydama manęs tęsia Džena. — O mes juk net parengiamųjų egzaminų dar nelaiškėme! Į klausimą „Kur norėtumėte būti po penkerių metų“, aš paprasčiausiai atsakysiu „Kiek įmanoma toliau nuo čia.“ Viešpatie, mokykla užknisa. Tėvai užknisa. Ką sako tavo tėtis? Jis žino, kad išmetei laišką?

— Taip, tėtis ištraukė jį iš šiukšliadėžės ir vėl prisegė prie lentos.

— Cha cha, tave pričiuopo.

— Ne visai. Aš vėl jį išmečiau.

— Ką? Kodėl?

Atsuku kolonėlės garsą ir ausų būgnelius išsprogdina gitarų džeržgesys.

— Todėl, kad velniop ateitį! — surinku.

Abi imame šokinėti po kambarį, trankomės ir stumdome viena kitą. Džena įjungia „My Chemical Romance“ ir mes visai pašelstame, garsiai traukiame „I'm Not Okay“ kartu su grupe. Žvilgteliu į telefoną, ar tėtis neatsiuntė žinutės. Prieš tai jis bandė prisiskambinti, bet aš sėdėjau parke ir skaičiau, beveik jo negirdėjau, o paskui mane užpuolė įniršusi širšė ir aš instinktyviai paleidau į ją telefoną; vėliau tėtis atsiuntė kelias žinutes apie girtuoklių orgiją teatro palapinėje. Panašu, kad jie linksminasi. Tėtis nusipelnė smagiai atsipūsti.

Po valandos Didžiojoje gatvėje prie aludės susitinkame su Deize. Ji vilki trumpą gėlėtą suknelę ir dangaus žydrumo timpes, nagai nulakuoti žaliai.

— Ką tu čia apsirengi? — klausia Džena, vos tik prieiname prie draugės.

— O ką? Juk tai grandžo stilius, ar ne? — atkerta Deizė.

— Atrodai kaip girta Kortni Lav* močiutė, — baisesi Džena.

— Na, man tiks. Žodžiu, merginos, čia Deivas, — sako Deizė ir mosteli durininko pusėn. Jis trumpai nusiskutęs plaukus, o jo pečių plotis — kone du metrai. — Jis mus įleis.

— Tik nenusitaškykite, damos, — perspėja Deivas. — Nes man tai kainuos darbą.

— Gerai, — nesiginčija Deizė, užaina į vidų ir pamoja mums sekti iš paskos.

Deivas palaiko mums duris, kai einame pro šalį, jaučiu įbestą jo žvilgsnį. Jis išsiviepęs linkčioja ir mus nužiūrinėja. Įdomu, ar vyrai supranta, kad mes *visada* žinome, kada jie ryja mus akimis? Pagrindiniame bare sėniai siurbčioja alų iš bokalų, bet mes jau girdime kalančią muziką iš klubo viršuje. Lipant laiptais muzika garsėja, bosas jau virpina man vidurius. Koridoriuje sukiojasi keli vyresni paaugliai, jie plepa ir maigo telefonus. Ant viršutinio laipto glamonėjasi nepažįstama porelė, užstojanti visiems praėjimą. Deizė sumuša delnais su kažkokiu vyruku su „Green Day“ marškinėliais. Regis, ji visus pažįsta; akivaizdu, kad Deizė pati kiekiausia iš mūsų trijulės. Kai ji atlapoja klubo duris, iš tamsos drioksteli triukšmas ir pažyra žybčiojantys diskotekų šviestuvų spinduliai. Nedidukėje šokių aikštelėje jau trypia būrelis vaikinų — jie stumdosi greitu man negirdėtos pankiškos dainos ritmu. Prie kelių nešvariais bokalais apstatytų staliukų sėdi grupelės dvidešimtmečių ir trisdešimtmečių, jie geria šviesų alų iš plastikinių stiklinių ir rėkauja vienas kitam į ausį. Beveik visi klubo lankytojai vilki džinsus ir languotus marškinius. Prie vieno stalo sėdi kelios vyresnės moterys, jos pritaria dainai ir juokiasi — aiškiai prisimena muziką iš savo pirmojo apsilankymo čia. Išbaltintos sienos, senoviškos ažuolinės grindys ir pajuodusios sijos, kryžmai marginančios lubas, sukuria keistą foną grandžo maratonui.

* Courtney Love (g. 1964) — amerikietė dainų autorė ir atlikėja.

Deizė išsyk nukuria prie baro klubo gale, šaukdama kažkokiam pažįstamam, mudvi su Džena laikomės atokiau, pratinamės prie triukšmo ir ieškome pažįstamų veidų. Jaučiu, kaip plaka mano širdis. Tuk... tuk... tuk.

— Gal nusipirkime išgerti?! — sušunku Dženai.

— Ar mums parduos? — taip pat garsiai atsiliepia ji.

— Pažiūrėkime.

Kai paprašau dviejų „Heineken“ (leptelėjau, kas pirmiausia šovė į galvą), už baro stovintis vyras mane ilgai nužiūrinėja, neatrodo įtikintas, bet alų vis tiek parduoda. Džena apstulbusi žiūri į savo gėrimą, tarsi bokale būtų išvydusi Turino drobulę.

— Jei tėtis mane pamatytų, apsišiktų! — šaukia man į ausį ji.

Atsigrėžiu, gurkšteliu iš bokalo, susiraukiu ir nužvelgiu klubą.

Kone iškart pastebiu jį.

Kelumas sėdi prie stalo klubo vidury su dviem vyresniais vaikiniais ir be galo gražia mergina. Jis ant aptemptų dryžuotų marškinėlių apsilvilkęs ploną tamsiai mėlyną susagstomą megztinį, mūvi rudas velvetines kelnes ir „Converse“ sportbačius. Kelumas visai nesistengė pataikyti į grandžo stilių, todėl iškart suprantu, kad atrodau kaip visi kiti klubo lankytojai, išskyrus jį. Didžėjus užgroja „Sound Garden“ dainą. Kelumas pakelia butelį alaus, atsilošia ir atsipalaidavęs trūkteli gerą gurkšnį. Jaučiu, kad išsilydysiu ant grindų.

— Į ką žiūri? — rėkia Džena. — Pamatei kokį nors pažįst... a, aišku!

Ji kumšteli man į šoną alkūne.

— Ką?! — atšauunu.

Džena šypsodamasi papurto galvą. Likusią dainos dalį apsimetu, kad nespoksau į Kelumą, o Džena su Deize šūkaloja viena kitai. Jaučiuosi, lyg turėčiau prisijungti prie jų pokalbio, o ne ryti akimis vaikiną, bet nespėjus man išsižioti suskamba su niekuo

nesupainiojami „Nirvana“ atliekamos „Lithium“ bosinės gitaros akordai, Deizė puola prie mūsų ir nutempia į šokių aikštelę, prieš tai per inhaliatorių įkvėpusi vaistų dozę. Kartais pamirštu, kad ji brokuota kaip ir aš. Kol slepiuosi teatre arba skaitau komiksus, Deizė geria ir dulkinasi. Jai nepalyginamai geriau nei man sekasi dorotis su chroniška liga. Ankštoje šokių aikštelėje stauga susiburia minia žmonių su grupės marškinėliais ir džinsais, jie šokinėja į orą ir atsimuša vienas į kitą kaskart, priedainiui artėjant prie įžūlios kulminacijos. Pasiliegame šokių aikštelėje dar kelioms dainoms — nuskamba triuškinantis rinkinys: „Blur“ „Song 2“, „Green Day“ „Basket Case“ ir „Metallica“ „Battery“. Į šokių aikštelę išeina ir kai kurie iš gerokai pagyvenusių vyriškių; jie drimblina šokių aikštelės pakraščiais, krato praplikusias galvas, užmiršę viską pasaulyje, sugrįžę į tuos laikus, kai dar turėjo plaukų. Mes kažkaip atsiduriame pagrindinėje šokėjų grupelėje aikštelės viduryje, minia mus traiško ir bloškia į nepažįstamus šokėjus, nuo mūsų virsta garas, drabužiai permirksta, viską užgožia prakaito ir dezodoranto kvapas. Iš pradžių fantastiškai atsipalaiduojame ir,alui susitikus su muzika, mus nuneša euforijos banga. Tačiau užgrojus „Green Day“ man jau linksta kojos, apsupta minios kūnų jaučiu deginimą krūtinėje, o širdis pati muša trūkčiojantį ritmą. Bandau pasakyti Dženai, bet toji panirusi į šokio ekstazę, užsimerkusi ir nunarinusi galvą. Pradedu spraustis pro kūnus viena, virpančiomis kojomis ieškodama žemės tarp trypančios minios, nuo pastangų dar labiau maudžia visą kūną. Šmėsteli pirmasis panikos šešėlis.

Regis, trumpam atsijungiu. Vieną akimirką aš šokių aikštelės pakraštyje, kitą — jau prie baro, giliai kvėpuoju, stengiuosi išlikti rami ir liepiu sau susiimti. Pirmiausia šauna mintis skambinti tėtiui, bet ką jis gali padaryti? Tėtis kažkur Somerseto laukuose, už kelių valandų kelio. Jei jam paskambinsiu ir apalpsiu, tėtis pames galvą. Man tereikia atsipalaiduoti. Geriausia būtų

įkvėpti gryno oro. Didžėjus užbaigia retro temą ir užleidžia „Linkin Park“ hitą. Klubas išsitaško. Pabandau eiti į priekį, bet atrodo, kad kojos atsilieka visą amžinybę ir niekaip nėra susijusios su mano kūnu. Regos lauko pakraščiuose ima sukuriuoti pažįstami verpetai. Jau ketinu grįžti prie baro ir paprašyti vandens, bet išvystu priešais save kažkieno ranką su vandens stikline. Kelumas. Pagriebiu vandenį, padėkoju ir gurkšnoju mažais gurkšneliais, stengdamasi nuduoti šaltakraujišką ir nenualpti.

— Prastai atrodai, kuo galėčiau padėti? — klausia Kelumas; jis nerėkia man į ausį, bet aiškiai ir ramiai ištaria žodžius vien lūpomis.

— Man reikia išeiti! — sušunku.

Kelumas pastato stiklinę ant baro, paima mane už rankos ir pabando nutempti prie durų, vedančių į koridorių, bet aš žinau, kad jis bus pilnas žmonių. Surandu savy jėgų trūktelėti ranką ir parodau į atsarginį išėjimą kitoje klubo pusėje. Nespėjus Kelumui nieko pasakyti, aš jau tempiu jį ten. Prasmunkame pro ištis senų gotų būrelį, vienas jų su cilindru ir laidojimo biuro agento kostiumu, kitas su šurpiais juodais lęšiais, apsirengęs fetišistiniu odiniu kostiumu. Man pradeda atrodyti, kad regiu haliucinacijas. Kai prasibrauname prie durų, Kelumas paspaudžia ilgą metalinę avarinio išėjimo durų rankeną, bet netrukus atsigręžia į mane.

— Durys nejudą, jos užrakintos! — sušunka jis. — Verčiau eikim pro kitas duris!

Papurtau galvą. Apimta nevilties atitraukiu Kelumą, atsilošiu ir, sutelkusi regos bei jėgos likučius, metuosi į priekį ir spiriu į rankeną. Tikiuosi, kad durys tik tyliai sudrebės, bet, mano nuostabai ir palengvėjimui, jos atsilapoja ir aš išgriūvu ant geležinių laiptų. Daug negalvodama pasileidžiu žemyn siaurais laiptais, jaučiu, kaip mane užlieja vėsus nakties oras. Pasiekusi apačią, apsigręžiu ir atsišlieju į furgoną, sunkiai alsuoju. Delnais įsiremiu į

kelius, nuleidžiu galvą. Nespėjus nė mirktelėti, Kelumas atsiduria šalia ir uždeda ranką man ant nugaros.

Aš tik kvėpuoju.

— Geriau? — galiausiai paklausia jis.

Šįkart aš Kelumą jau girdžiu. Jis susirūpinęs, bet ramus. Aš vis dar galynėjuosi su svaiguliu.

— Taip, — išspaudžiu. — Mano širdis... sukništa, trumpai tariant.

— Žinau. Tiksliau, girdėjau mokykloje. Gal iškviesti greitąją?

— Ne, man tik reikia minutėlės atsigauti.

Aš užsimerkusi. Užuođiu silpną Kelumo kvapą. Alaus, sumišusio su cukraus vata. Tikrai ne „Lynx“, aleliuja. Girdžiu, kaip gretima gatve pralekia automobilis, o automobilių aikštelėje kivi virčijasi pora, nors ir nesuprantu, ką jie kalba.

Kai galiausiai atsimerkiu, sūkuriuojanti tamsa iš periferinio matymo zonos jau dingusi. Aš grįžtu.

Lėtai atsitiesiu. Kelumas patraukia ranką ir žingteli atgal. Kurį laiką taip ir būname. Kartu, tyloje.

— Jau geriau, — sakau. — Oi. Šūdas. Taip geriau.

— Pakviesti tavo drauges?

— Ne! Tai yra, dar ne. Viskas gerai. Aš atsigausiu. Ar gali pabūti dar minutėlę?

— Taip, žinoma, — atsako Kelumas.

Pro mus prašlitinioja susikivirčijusi pora, dabar jie jau susikibę už rankų ir nudrožia tiesiai į gatvę. Sucypia automobilio stabdžiai, vairuotojas signalizuoja. Mudu su Kelumu žiūrime, kaip pora apšaukia vairuotoją, paskui vėl įsivyrauja tyla. O Dieve, apie ką kalbėti?

— O tu toms durims parodei, kas čia viršininkas, — prabyla Kelumas. — Kai kitąkart namuose užsikirs durys, skambinsiu tau.

Jis nusišypso, aš irgi atsakau šypsena.

— Paprasčiausiai apėmė neviltilis, — paaiškinu. — Jei nori, gali grįžti į vidų.

— O ne, prašau, tik ne tai. Man paskutiniojo dešimtmečio muzika visai ne prie širdies.

— Tai kodėl?..

— Atėjau su vyresniąja seserim ir jos vaikinui. Juos tas stilius veža. Sesė mane įvedė, nes pažįsta didžejų. O kaip tu čia patekai?

— Atėjau su Deize. Ji visur sugeba patekti.

— A, taip, tiesa. Deizė man patinka, su ja neliūdna.

— Ak, Deizė *visiems* patinka.

— Ne tą norėjau pasakyti.

— Ne, viskas gerai. Suprantu, ką turėjai galvoje. Visi turime po vieną žiauriai populiarią draugą.

— Aš — ne.

Grabinėju sidabrines apyrankes, kurias privertė užsimauti Džena, jos garsiai žvanga. Kelumas žvilgteli į atsarginį išėjimą. Spėliuju, ar jis rezga pabėgimo planą.

— Ar galiu paklausti tavęs kai ko labai rimto? — sako Kelumas.

Jis žvelgia į mane susirūpinęs, kakteje net raukšlės įsirėžusios. Man užgula skrandį, nes pamatau žinanti, kas bus toliau. Kas *negerai* su mano širdimi? Kada sužinojau? Ar liga mirtina? Ar bijau mirti? Kai pradėjau lankyti mokyklą, turėjau trumpai papasakoti visai klasei apie kardiomiopatiją. Keli berniukai nusprendė, kad jų darbas — mane saugoti, ir iš pradžių buvo visai smagu, bet po to kelios mergaitės ėmė pavydėti, kalbu rimtai, jos pavydėjo gyvybei grėsmę keliančios širdies ligos. Kurį laiką jos krėtė man eibes, viena iš jų nuleido mano telefono SIM kortelę į unitazą. Daugiau apie savo ligą nepasakojau.

— Na gerai, — sako Kelumas. — Rimtai, jei nenorėsi atsakyti, neprivalai.

Pasiruošiu mintyse.

— Taigi... — Kelumas atsikrenkščia. — Koks tavo mėgstamiausias komiksas?

Nevalingai prapliumpu juoktis: taip garsiai užsikvatoju, kad Kelumas net krūpteli.

— O Dieve! — sakau.

— Žinau, žinau, tai pernelyg asmeniška. Mes beveik nepažįstami.

— Tu toks kvailys.

— Tiesiog atsakyk į klausimą.

— O varge, kokia nesąmonė. Na gerai, mėgstu „Pasakėčių“ seriją, nes jaučiu silpnybę pasakoms. Šįvakar smulkmenomis tavęs nevalginsiu. O pats mėgstamiausias — „Vaiduoklių pasaulis“. Man patinka veikėjai, stilius, visa ta liūdnai linksma nuotai-ka. Kaip Enidas su Rebeka slankioja po kavines ir parduotuves, nuobodžiauja, jaučiasi vieniši ir nuolat zirzia, nes jų suknistame miestelyje jiems nėra kur dėtis. Nežinau kaip Danielis Klauzas* supranta, ką reiškia būti paaugle, bet jis supranta. Dabar tu.

— O, aš visai nesuprantu, ką reiškia būti paaugle.

— Ne! Dabar tu pasakyk mėgstamiausią komiksą!

Kelumas giliai, dramatiškai įkvepia ir vienu atsikvėpimu išpyškina ilgiausią tiradą:

— Dabar man labai patinka „Drąsiaširdis“, viskas, ką sukūrė Brajanas Bendisas**, „Pamokslininkas“, „Pelkės padaras“, „Nenugalimieji“...

— A, taip, — supratingai linkčioju. — Tave veža kankiniai. Viskas aišku.

Išsyk pasigailiu, kad neprikandau liežuvio, bet Kelumas nusijuokia. Jis turi įprotį nugręžti akis, kai juokiasi. Dabar jau kai ką apie jį žinau.

— Aš pats pradėjau piešti komiksus. Jie nelabai vykę.

— Oho, galiu pažiūrėti?

* *Daniel Clowes* (g. 1961) — amerikietis karikatūristas, komiksų rašytojas, iliustruotojas, scenaristas.

** *Brian Michael Bendis* (g. 1967) — komiksų rašytojas.

Kelumas papurto galvą, nuotaika kažkodėl akimirksniu pasikeičia.

— Nemanau. Be reikalo apie tai užsiminiau. Šiaip jau turėčiau grįžti. Sesuo išsigąs, kad vėl pabėgau.

— Vėl?

— Ilga istorija.

— Tai tu velnio neštas ir pamestas, Kelumai?

— Aš nesu toks įdomus.

— Leisk spręsti man.

Tardama šiuos žodžius atsiplėšiu nuo furgono, norėdama pabrėžti, kokia esu kieta ir šaltakraujiška, bet kai atsitiesiu, pakerta kojas. Kelumas prišoka prie manęs ir apglėbia per juosmenį. Stuburą nutvilko šiurpuliukai.

— Grįžk į vidų, — paraginu jį. — Aš eisiu namo. Manau, vienam vakarui *indie* roko jau gana. Gal galėtum pasakyti Džennai arba Deizei, kad išėjau?

— Taip, žinoma.

Tačiau Kelumas stovi apkabinęs mane per liemenį, jo veidas prie pat manojo, jis neina vidun, o aš jo neverčiu. Oras tvankus ir slopus, kone apčiuopiamas. Mudu žiūrime vienas į kitą. Tada išgirstu tėčio balsą.

— Hana? Hana? Ar tu girdi?

Iš pradžių pamanau, kad kaltė sužadino haliucinacijas. Galiausiai nušvinta protas.

— Velnias, mano telefonas! — išsitraukiu jį iš kišenės. — O ne, mano šikna paskambino tėčiui! — sušunku ir nuspaudžiu išjungimo mygtuką. — Šūdas, įdomu, ar jis mus girdėjo — tėtis žiauriai užsirauks.

— Dėl to, kokie komiksai tau patinka?

— Nejuokinga! Aš neturėjau niekur eiti, turėjau leisti vakarą namie su Džena!

— Pasakyk jam, kad atsisėdai ant telefono žiūrėdama televizorių visu garsu.

— O taip, mano tėtis *tikrai* toks kvailas.

— Atsiprašau.

— Ne, aš kalbu rimtai.

Parašau taip, kaip patarė Kelumas, ir nervingai stebiu telefonu, laukdama, kol jis suskambės. Ką pasakysiu? Tačiau sulaukiu žinutės. Apimta palengvėjimo parodau ją Kelumui. „Mikliai į lovą!“

Jis dviprasmiškai išsiviečia.

— Tėtis kalba apie mane su Džena.

Kelumas geidulingai šypsosi.

— Baik juokus! Aš einu namo. Dar kartą ačiū.

— Aš nieko ypatingo nepadariau, bet prašom.

Mes linktelim vienas kitam, bet neatsisveikinam. Kelumas nueina prie įėjimo į aludę, jis atrodo kietai. Aš patraukiu gatve ir vos nesuklumpu, užkliuvusi už grindinio akmens. Krečia drebulys, jaučiuosi susinervinusi, skrandis persisukęs — nieko keisto, juk pamaniau, kad tėtis mane pričiups, nors dažniausiai tikimybė jį suerzinti manęs taip iš pusiausvyros neišmuša.

— Tiesa, Hana! — sušunka Kelumas.

Atsigrėžiu į jį.

— Gal norėtum, nežinau, kada nors susitikti? Greitai? Ar panašiai?

— Žinoma, — atsakau.

— Gerai. Tai puiku. Aš tau parašysiu žinutę!

— Jėga! Atsinešk savo piešinius!

Tik po penkių minučių žingsniavimo atgaunu gebėjimą formuluoti rišlias mintis. O po dešimties minučių suprantu, kad Kelumas neturi mano telefono numerio.